

- Làng này bao nhiêu thằng Thêm rồi. Mình gọi con là cu Thĩm cho nó khác đi vậy. Bố nó nhìn cái giống của con này. Cứ thĩm thà thĩm thệm ra. Gọi thế cũng ra cái nghĩa thêm mà...

Bố cười to:

- Ở nhĩ. Mẹ em giỏi. Thĩm thà thĩm thệm. Hay hay. Sướng cái dạ lắm...

Vậy đấy. Lai lịch tên Thĩm có từ đấy, tận xưa xưa. Và rồi từ cái anh cu Thĩm bò lê bò toài, chơi khăng chơi đáo nhưng tính tình nhát như cáy khi bị bắt nạt, khi bị dọa nọ kia ấy để có một ông Thim Ngã nẩy nòi cái danh xưng nhà báo, nhà thơ không chuyên bây giờ.

Thim Ngã lặng lẽ cầm bản thảo lên xem.

Vẫn run run. Cha sinh mẹ đẻ làm vậy. Lúc bé nhát theo kiểu trẻ con. Sợ nhất là sợ ma cho dù chưa một lần ông biết ma là gì. Lúc nào cũng bầu áo mẹ, kể kể bên mẹ. Mẹ như cái áo giáp tinh thần nơi tuổi ấu thơ ông. Lớn dần, đi đây đi đó, biết ma là vật không tưởng, mỗi dọa vu vơ ông lại sinh ra sợ cái nọ cái kia nơi cõi nhân gian nhiều nhạp nhàng, rối rắm. Thim Ngã suốt ngày sống với nỗi niềm ấy rồi ứ đây trong tâm trạng những lắng lo đối phó. Ông thường trực bên mình những oái oăm có thể dẫn đến họa và thờ phào nhẹ nhàng sau một đêm mở mắt ra vẫn thấy bên mình chữ phúc để lại bước đi